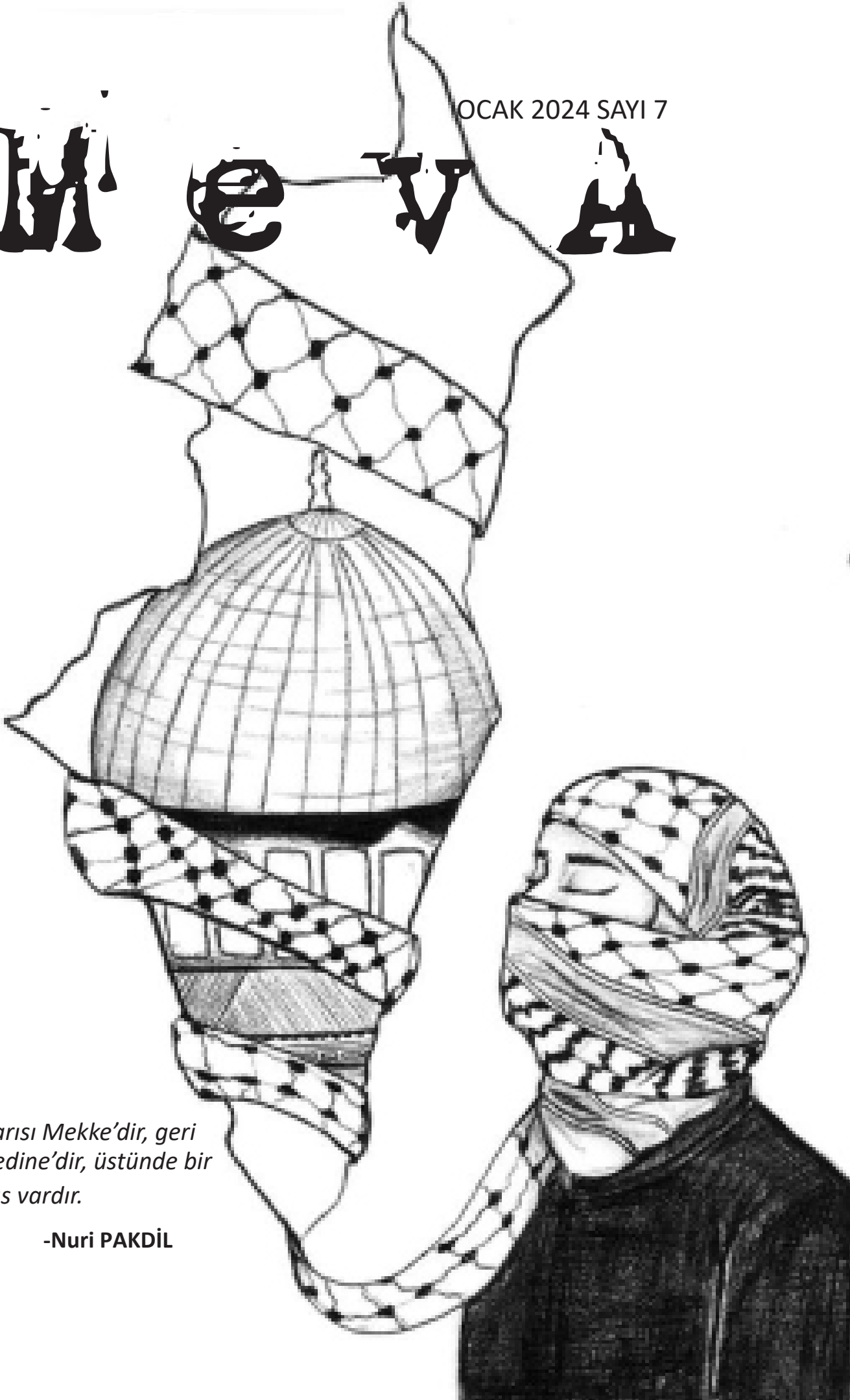

OCAK 2024 SAYI 7

Mevâ

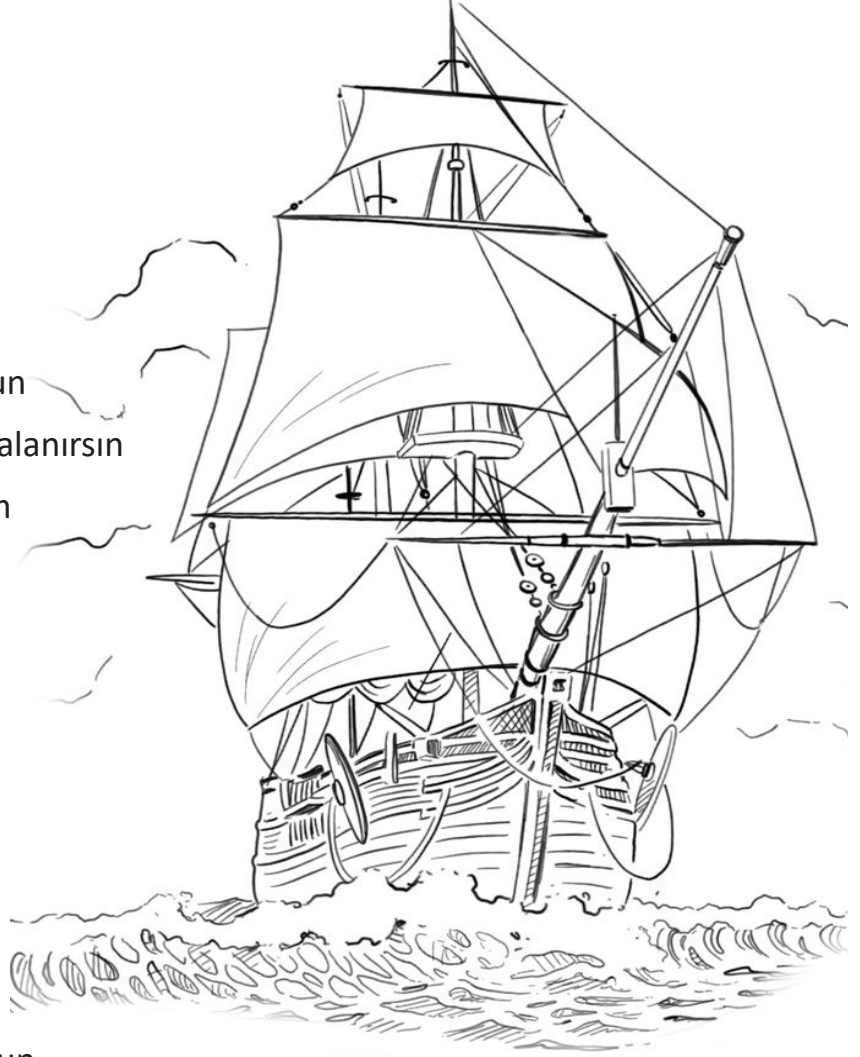

Yüregimin yarısı Mekke'dir, geri kalanı da Medine'dir, üstünde bir tül gibi Kudüs vardır.

-Nuri PAKDİL

YOL

Okyanus kocaman
Bense okyanusta küçücük bir gemi
Gemiler çok çeşit
Ama marifet kaptanda
Her gemi yük dolu
Limanlara bırakılması gereken
Ve ben kaptan olarak
Doğru limanı arıyorum
Çünkü daha önce batan gemiler
Ders olmuştu bizlere
Ya akıntıya kapılıp alabora olursun
Ya da korsanlar tarafından yağmalanırsın
Bu sebeptedir hâlâ okyanustayım
Doğruyu arıyorum
Okyanusu bilen kaptan lazım
Bana yol gösterecek
Çıktı karşıma o kaptan
Arkasında koca koca gemiler
İşte buymuş gerçek yol gösterici
Katıldım ben de kafiye
Götürdü beni hakikat limanına
Böylece eski yüklerimden kurtulup
Yenilerini sahiplenebilecektim
İyi ki çıktı karşıma
Hakikat gemisi kaptanı
Yoksa ilk akıntıda batardı gemim
Artık ben de bu limandayım
Hakikat limanında
Ve kaptan olarak
Görevimin başında

Cemil Enes AKBAŞ

ORMAN ÇİYİ

Gün olacak dünden öte
Kalacak son ışısız gölge
Çiy damlaları dökülür teker teker
Kırağından donan yaprağın sesi sonradan öter

Tekdüze nefesler çırpınırlar yerinden
Eninde sonunda kapılır, tutulurlar yeniden
Her hâlükârda mahsusça dallanır kökünden
Amma velakin budanır yeniden

Alper YILMAZ

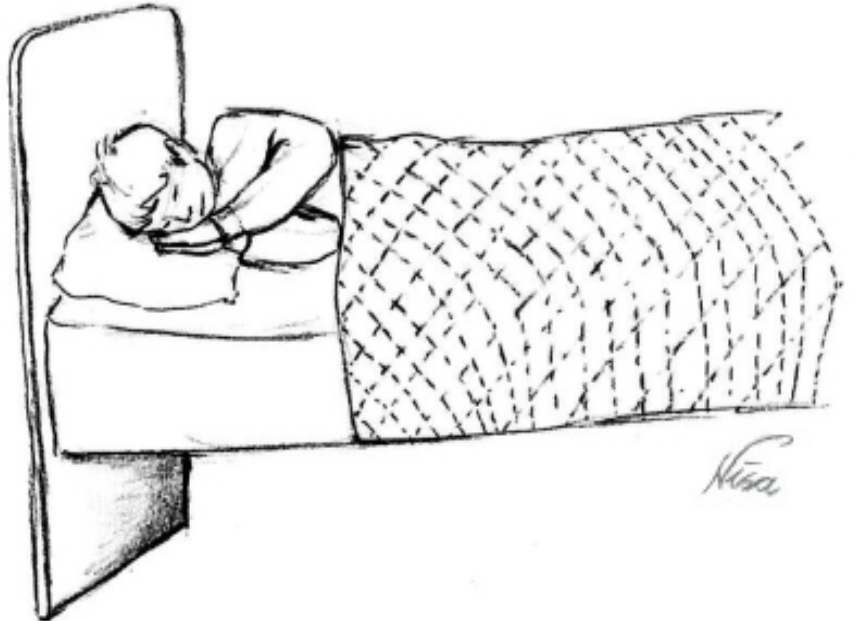

RÜYA BİTTİ

Bu bir rüya bitecek en sonunda
Seninkini bilmem benimki çok yakında
Arkanda yaptıkların kalacak
Onlarla birlikte uyanacaksın rüyadan

Rüya bitecek bulacaksın kendini o meydanda
Kimse kimseden üstün değildir orada
Kim heybesini çok doldurmuşsa
O karşılığını görür orada

Fatih ÇELİK

BİR SALKIM ÜZÜM

Ben Yahya. On bir yaşındayım. Bir de yumuşacık huyu olan kardeşim var, adı Meryem. O da henüz altı yaşında. Annem ve babam yanımızda değil. Yaklaşık bir yıl önce zalim İsrail askerinin evimizi bombalamasıyla kurtuldular dünyadan. Biz o sıra kardeşimle evden çıkmış ekmek almaya gidiyorduk. Elimizde ekmek poşetiyle sokağa döndüğümüzde harabe olmuş evimizi gördüğümde korkudan ve üzüntüden içimde büyük bir fırtına kopmuştu sanki. Ölecek gibiydim. Ben o haldeyken Meryem’i siz düşünün. Allah yardım etmeseydi hâlâ toparlanmış olamazdım. Bir gün anneme ve babama kavuşacağımı bildiğim için daha da güç veriyor Allah.

Bugün çok güzel bir gündü. Uzun zaman sonra arkadaşlarımla parkta oynayabildik. Uzun zaman sonra diyorum çünkü günlerdir İsrail bombalıyor Gazze’yi. Yerde şehitler, hastanede annesinin başında bekleyen masum çocuklar, tüm olanlara dayanması çok zor olan babalar... “Bir varmış, bir yokmuş.” adında bir hayat. Dün gördüğüm arkadaşım bugün yok. Bugün gördüklerim de yarın olmayacak belki. Hikâye gibi, kabus gibi ama gerçek.

— Ağabey, bizim bu halimizden haberdar olanlar... Onlar da biliyorlardır değil mi yaşadıklarımızın gerçek olduğunu? Burada hâlâ bizim memleketten insanları görüyorum da sadece.

Meryem daha önce de sormuştu bu soruyu. Hem de defalarca cevaplamama rağmen. Ve ben her seferinde “Sabret kardeşim.” diyordum. Başka ne diyebilirim ki... “İnşallah kavuşuruz kardeşlerime, ablalarımıza ve abilerime.” diyordu.

Güneş batmaya başlamıştı. Gökyüzünün kızıl örtüsüyle iç içe geçen bulutlar, güneşin gitmesinin ardından “Merak etmeyin tekrar gelecek.” der gibiydi. Meryem’le ben çok yorulmuştuk bugün. Hastaneye, odamıza geçtik. Su yok ya sanki oruçluymuşuz gibi düşünüp uyuduk yine.

Meryem! Meryem neredesin? Ah bacaklarım! Bacaklarımı hissetmiyorum, ne oldu bize? Neden bir enkazda yatıyorum? Meryem nerede? Hiç hastane bombalanır mıymış?

Meryem’i buldum. Kanlar içindeydi. Peki ya Müslümanlar nerede? Bilmiyorum, onlar da kendi ülkelerinde mi zulüm görüyorlar? Ayakları zincire vuruldu da haberim mi yok? Yoksa hepsi öldü mü, ondan mı burada değiller? Dünkü arkadaşlarım bugün yok. Yüzlerce insan daha şehit oldu bugün. Ve artık Meryem’im de yok. Meryem’im de şehit olmuş. Bir başıma kaldığımı düşünmeyin ey Müslümanlar! Ben de sizin kardeşinizim. Birlik olmadan ne anlamı var Müslüman olmanın? Bir salkım üzüm olmak bile kâfi. Hepimiz bir aradayken İslam’a tutunmak...

Sümeyye EMRE

ŞEHRİN KARANLIĞI

Işıklar söner kararır şehrim
Uyumayan evlere bakıp bir iç çektim
Meraklandırır beni sokağıma düşen karaltı
Uyuyamayanların hikâyesini yazar kalemim

Karanlık sokakta yürüyen bir tutam ışık arayandır
Belki de yüzleşemediği gün ışığından kaçandır
Sezmek zor sokak lambasının neyi aydınlattığını
Belki de karanlıkta saklanan mısralarımdır

Şimdi bu kararmış şehir gözlerimin önünde
İlham ararım bu şehrin gölgelerinde
Güneş doğunca uyanır insan güruhu
Kelimeler anlamsız kalır bu insan selinde

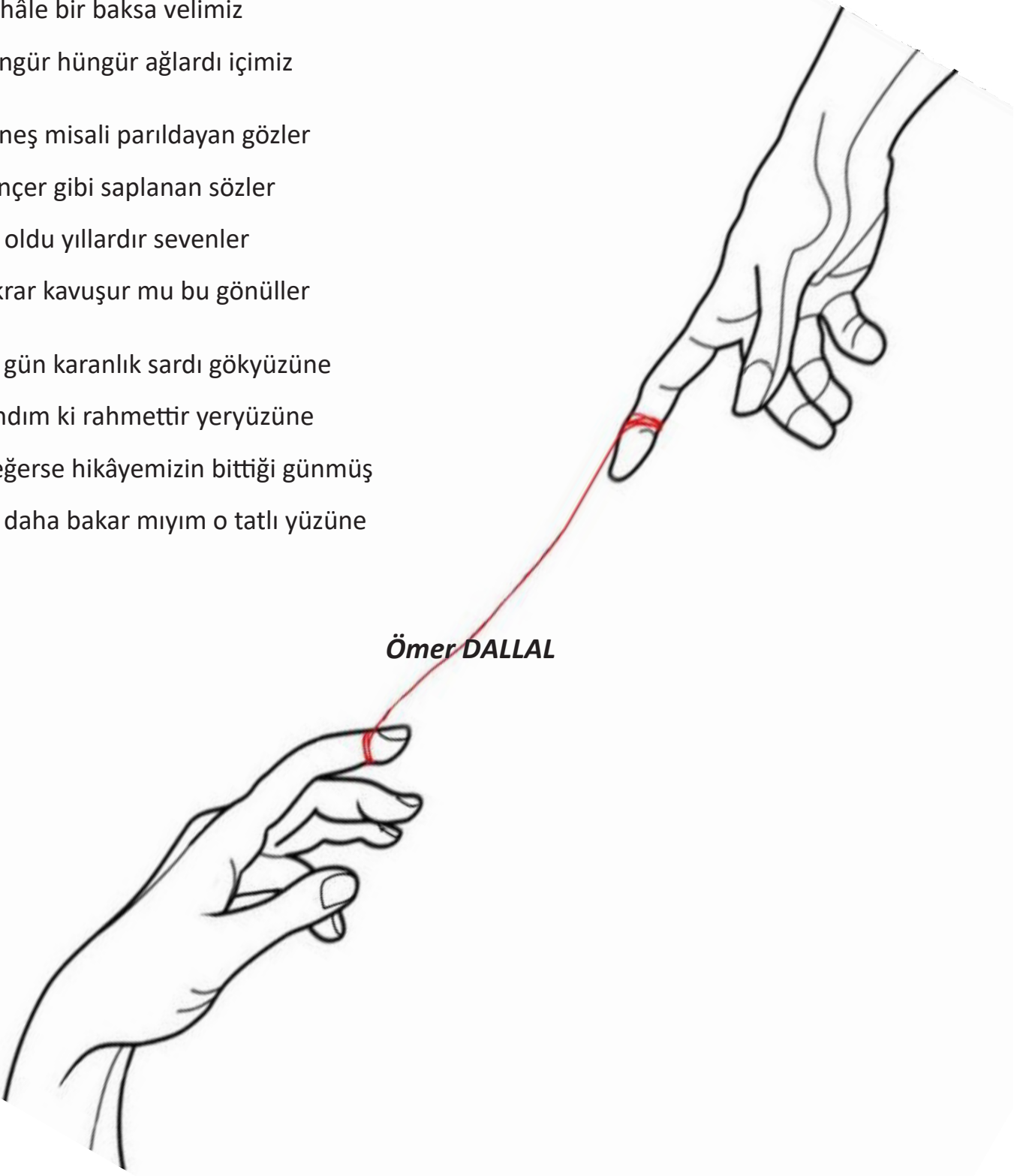
Hasan Efe KIRAZ

BİZİM HİKÂYE

Gökyüzünden kayan bir yıldız
Leyla ile Mecnun gibi bir çiftiz
Şu hâle bir baksa velimiz
Hüngür hüngür ağlardı içimiz
Güneş misali parıldayan gözler
Hançer gibi saplanan sözler
Ne oldu yıllardır sevenler
Tekrar kavuşur mu bu gönüller
Bir gün karanlık sardı gökyüzüne
Sandım ki rahmettir yeryüzüne
Meğerse hikâyemizin bittiği günmüş
Bir daha bakar mıyım o tatlı yüzüne

Ömer DALLAL

İSTANBUL'UM

Gel kalbime

İstanbul'um ol benim

Kalbim gözlerinin maviliğinde boğulmadan

Sevdamin izi kaldırımlardan silinmeden gel

Sen gel ki fetihlerin en güzeli yaşansın

Güller açsın tarih kokan şehrin her sokağında

Martılar şahit olsun aşkıma haykırışıma

Gel gönlümün en güzel mevsimi ol

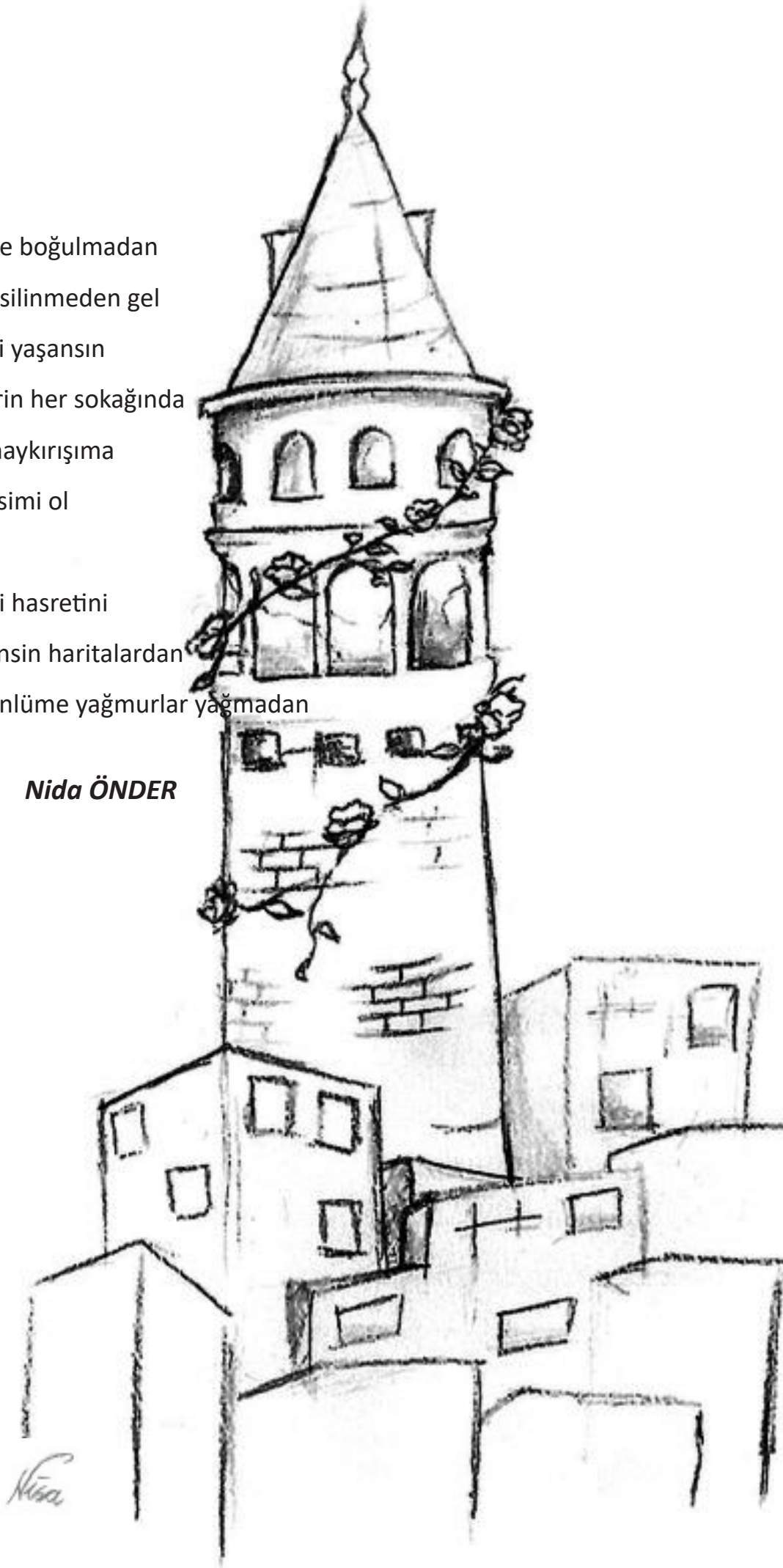
Gökyüzü bozsun sessizliğini

Bulutlar anlasın yüreğimdeki hasretini

Sensiz yürüdüğüm yollar silinsin haritalardan

İki yakam bir araya gelsin gönlüme yağmurlar yağmadan

Nida ÖNDER

PENCERE

Uykulu gözlerle açtım penceremi
Gülü koklamadan sıktım dikenini
Aynada birini gördüm bükülmüş beli
Çayını yudumluyor o da son demi

Aralandı pencere bülbüller ağaçta
Bakıp bakıp iniyor daha bu yaşta
Yansıması camda akı saçta başta
Sarardı yapraklar kalamadı ağaçta

Ahmet Efe YILDIRIM

KAÇIYORUM

Kaçıyorum uzaklara kendimden
Gölge kovalıyor peşimden
Alışamıyorum bu sokaklara
Hiçbir şey gelmiyor elimden

Soğuk geçiyor tenimden
Zaman gidiyor ömrümden
Gelemiyorum kendime
Hiçbir şey geçmiyor zihnimden

Ay parlarken karanlığın köşesinden
Mutlu olma çabası mı aynada gözüken
Yalnız kalma korkusu mu aklıma gelen
Hiçbir şey demek gelmiyor içimden

Çıkamaz sokağın soğuk yerinden
Nefesler geçmiyor ciğerimden
Tanıdığım yabancı mı yanımdan geçen
Hiçbir şey bilmiyorum, kaçıyorum kendimden

Ecrin ALKUŞAK

Nisa

SERT KIŞLARIN EFSANESİ

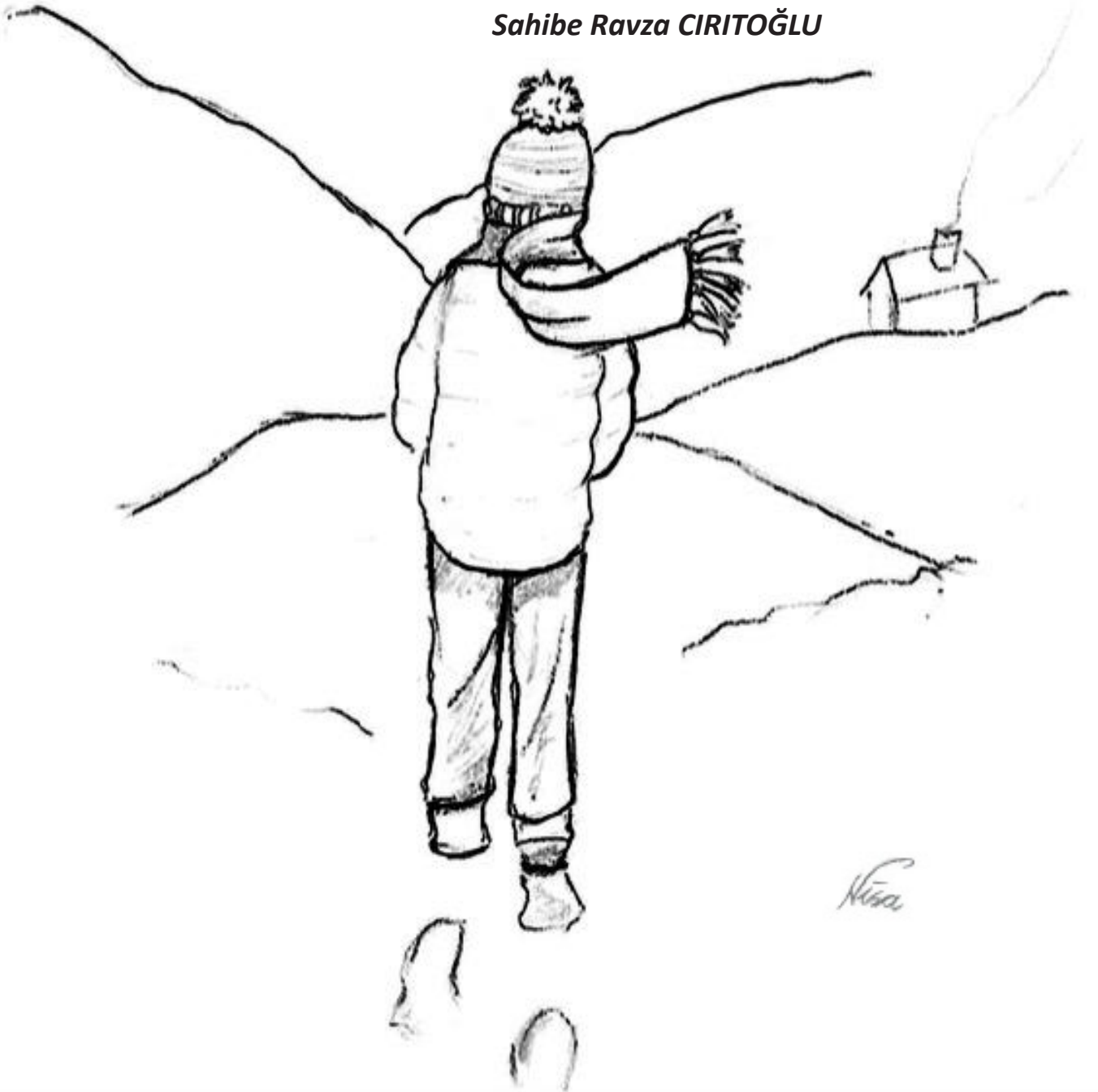
Anlatır sert kışların efsanesi
Prangalara dönüşen buzların
Soğuğu yeryüzüne adayan rüzgârın
Hararetli bulutlar, akıtır beyazlarını
Güneş uykuya dalmış, selamlar fırtınayı
Parçalanan yüreğime ayrılık bulaşır
Sisle bulanır ruhumdaki تنها sokaklar
Kaskatı olur bedenim, ufukla yarışır
Özüm, gülüşünün pervazına karışır
Kar yığınları üstünü örter sana çizilen yolların
Nerede baharı üfleyen kusursuz bakışların

Yedi iklimin en çetin zamanları
Urgan geçirir mevsimler, damıtır acıları
Alır canımı yavaş yavaş iliklerime sızarak
Büzüşür hârelerim bu ıssız sokakta, korkarak
Yokluğun alev alev yandıran bir ırmak
Sineme uğramaz artık kalbinin sıcaklığı
Seninle yeşeren nefesin ciğerlerime sığmadığı
Yaşam ölüm, ölüm sensizliğin tanımı

Esaretin bataklığına saplanan sancılarım
Buhranımın tesellisi, artık dermansızım
Çağlarını dökerek ağlayan doruklar
Kanatır avare sözlerim, yaralar açar
Virane gibi sevda arayışında kaybolurken
Gittikçe kırmızılaşır bembeyaz karlar

Sahi bu kiř mi dondurur dūřlerimi
Ya da anılarımı ezen kalbin mi
Çağları gezerim mehtabımı ararken
Kördüęüm umuduma mahpus olurken
Kışlarım ebedi ve ezeli kalırken
Yıkılır önüme siper olan gönül memleketimde
Kırmızı karların hüküm sürdüğü bu devirde
Nerede seni bana bağlayan umarsız zindanların
Nerede yazlarımı bahçelere devşiren hatırın
Hani nerede baharı üfleyen kusursuz bakışların

Sahibe Ravza CIRITOęLU

Sahibe

KAYBOLURSUN

Duyuyorum feryadının efsun ruhunu
Dikenli yapraklarında nefes alışını
Kan revan olan acınası dallarını
Görüyorum gözyaşlarıyla sulanmış gül yapraklarını

Rahmet yağıyor göğsümün tam ortasına
Bir rüzgâr esiyor gözlerinin derinliğine
Kayboluyorum masmavi denizinde
Hemhal oluyorum semanın kat ve kat ötesinde

Portrelere sığdırdığım hayallerin gülistanında
Pınarları kurumuş öksüz vahayım
Ömrümün baharını süsleyen gamzenin
Boynu bükük hüzünlü vedasıyım

Bilmem hangi dağda kurt öldü
Sevdan kaç yılki atını devirdi
Kaç göç geçirdin içinde
Kaç mevsim eşlik ettin sonbaharın hüznüne

Beni sorarsan bilinmez bir yoldayım
Ne sonbaharın hazin sonu kaldı bende
Ne de kış aylarının vazgeçilmez soğuğu
Belki yazda kalan kavrulan birkaç anı

Sen ki bilmezsin yılki atının bitmek bilmeyen yolunu
Sen ki göç edemezsin kalbimin diyarına
Sen hiçbir mevsimi sevemezsin benim gibi
Benim mevsimlerim hep tufanlı, sen kaybolursun
Tufanımda kaybedemem seni

Habibe Hacer KORKMAZ

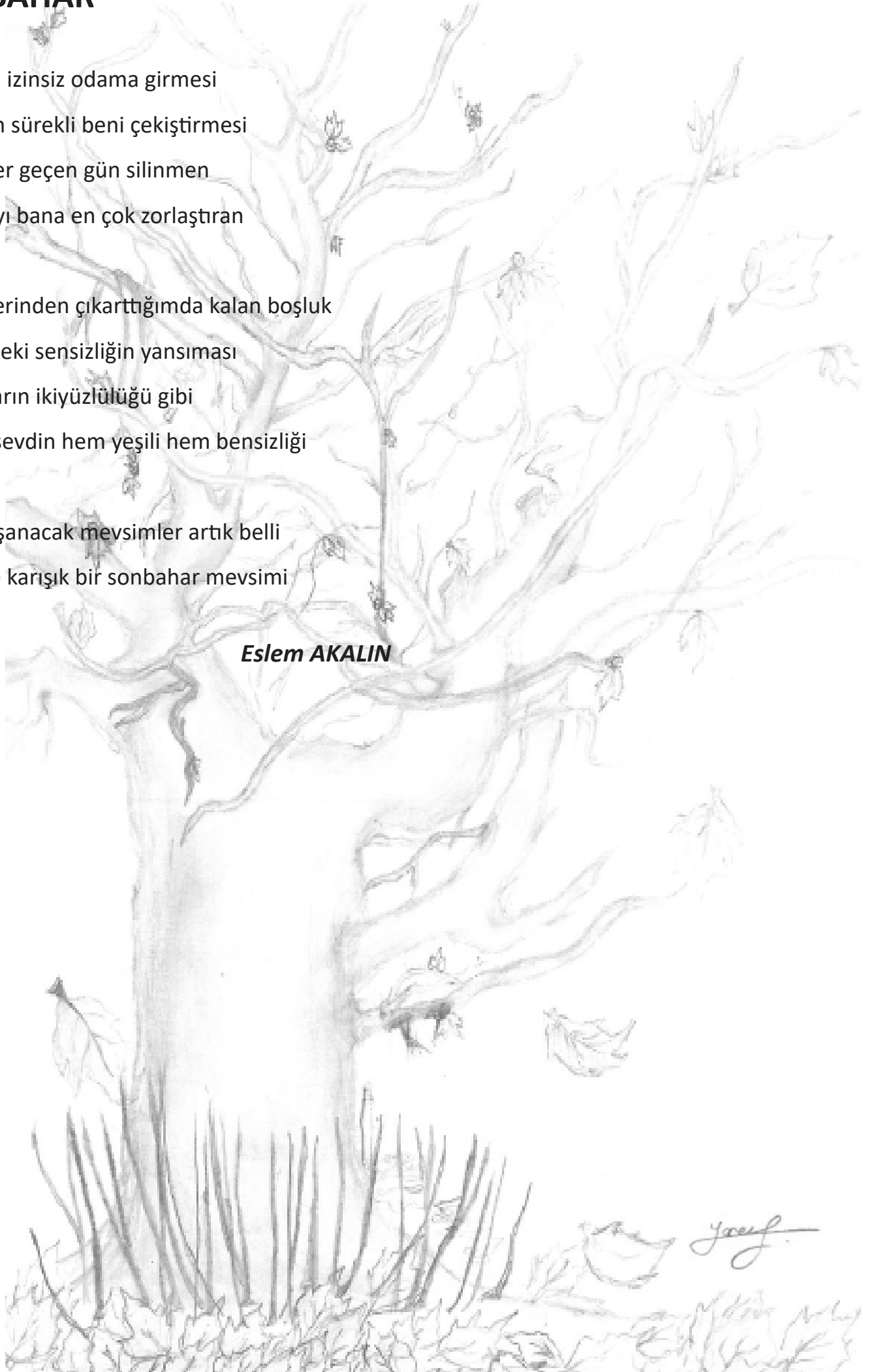
SONBAHAR

Güneşin izinsiz odama girmesi
Rüzgârın sürekli beni çekiştirmesi
Senin her geçen gün silinmen
Yaşamayı bana en çok zorlaştıran

Kitabı yerinden çıkarttığımda kalan boşluk
Kalbimdeki sensizliğin yansıması
Yaprakların ikiyüzlülüğü gibi
Sen de sevdin hem yeşili hem bensizliği

Sana yaşanacak mevsimler artık belli
Hüzünle karışık bir sonbahar mevsimi

Eslem AKALIN

BAYKUŞUN SES TELLERİ

Baykuşun sessiz uçuşu karanlıkta saklanır
Gece yıldızların parladığı bir örtü gibi
Geçmişin hataları vicdanıma saklanır
Dualar günahların kefareti olur şimdi

Gökyüzünde yıldızlar aşkın parlayan izleri
Özlem dolu yürek, kayıp bir sevgiliyi bekler
Hayatın zorluklarına rağmen içimizde inanç her daim özgür
Aşkın ışığında yürürüz yüreklerimizde sevgiye dair

Köylerin sessiz sokakları çocukların umudunu taşır
İlk adımlarını atarken yaşamın gizemli yollarında
Toplumsal adalet için çıkarız sokağa, aydınlatırız geceyi yıldızlarla
Elimizde umutla, gönüllerimizde sevgi dolu çantalarla

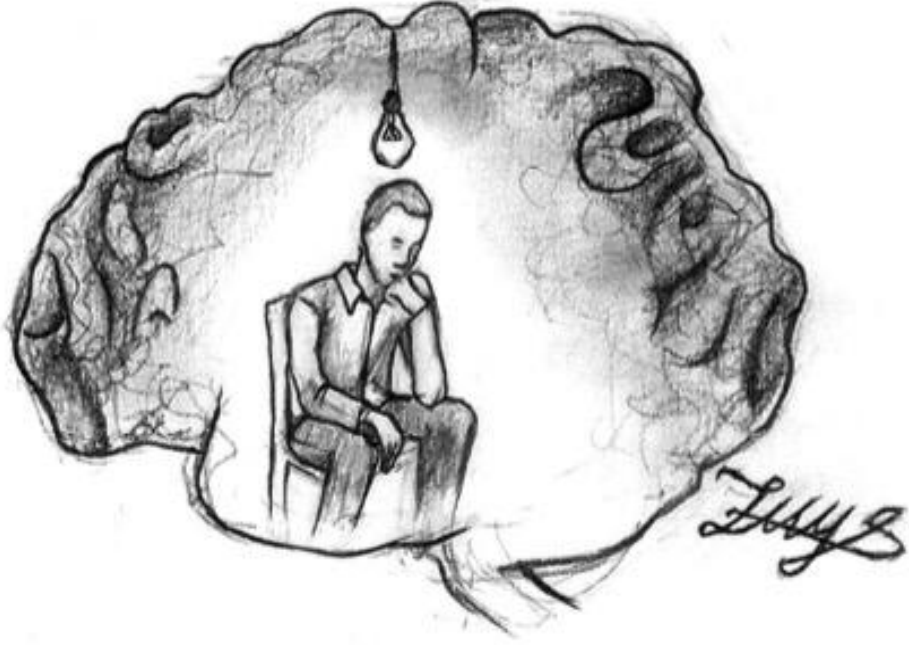
Emirhan BULUT

DÜŞÜNCE

Bir tohum gibi düřtü toprađa düşünceler
Bazen esen rüzgârın nemiyle yeşeren düşünceler
Yağan yağmurun sesiyle huzur buldular
Çatlattılar topraklarını, öğrendiler güneşin gerçeklerini
Güneşi takip eden düşünceler
Olgunlaşır verdi gündün güne
Çiçeğin bile zor açtığı ıssız vadide
Yayılıverdi tüm zihinler

Ömer Faruk ÜNAL

“Fikir ona derler ki bir yol açsın, yol ona derler ki
bir gerçeğe ulaşsın.”

Mevlana

Kılavuz

Rüzgâr esiyor, yağmur yağıyor, hayat devam ediyordu bir şekilde. Gidenler gelmiyordu, kalanlar gideceklerini bilmeden yaşıyordu. Dünya hayatıydı. Dünyaya gözlerini açan tek çift göz gibi oda o muhteşem görünen -aslında öyle olmayan- bir sistemin içinde olduğunu bilmiyordu. Asıl soru: "Memnun muydu burada olmaktan?" Her sabah gözlerini güneşe açmak için bir sebebi yoktu doğrusu. Bundan sonra güneş doğsa ne yazardı doğmasa ne yazardı, içinde bunca fırtınaya sebep olan şey korkuları mıydı, kaçtıkları mıydı yoksa endişeleri miydi? Sahi insanı hayatta tutan, var kılan neydi? Umutları mıydı? Hayalleri miydi? Yoksa yıkılışları mıydı?

Başını kaldırdı ve içeriye bir adım attı, çevresine bakmadan ilk masaya geçti. Dalgındı, düşünceliydi, yorgundu. Bir an kafasını kaldırıp çevresine baktı, donup kaldı, anlık bir şaşkınlık geçirdi. Tekrar tekrar ama tekrar çevresine baktı gördükleri gerçek miydi? Mekân aynı mekândı, zaman aynı zamandı ama bu küçük kitap diyarındaki masalar aynı değildi. Her masanın üzerinde sanki farklı bir evrenden, farklı bir dünyadan insanlar vardı.

Gördüğü ilk masaya yaklaştı, buradaki insanların üzerinde eskiyi andıran kıyafetler vardı. İnsanların konuştuğu dili anlıyordu ama onların konuşma biçimlerini anlamıyordu. Konuşmalarında kullandıkları edebiyata, bilime hayran kalmıştı. Onları anlamaya çalışıyordu, bulunduğu durumu anlamaya çalışıyordu öyle ki arkasından gelen görevliyi fark etmemişti.

Görevli:

- **Ne kadar ilginç öyle değil mi ne, kadar tuhaf. Burada gördüğün her masa ve insanlar farklı dünyaları, farklı evrenleri sembolize ediyor. Bir nevi paralel dünya diyebiliriz. Şu gördüğün masa ve üzerindeki insanları dünyanın yüzyıllar önceki paralel geçmişi sanabilirsin ama onlarla aynı zaman dilimindeyiz aynı yıldayız.**

Genç adam:

- **Ama nasıl, neden bu durumdalar?**

Gördüğün bu evrendeki insanlar; pişmanlıkları, keşkeleri temsil ediyorlar. Bizim dünyamızda yapılan hatalar bu dünyada yaşanmadı. Bizim dünyamızda yapılan savaşlar yahut alınan kararlar o dünyada tam tersi şekilde alındı. Yıkılan devletler ayakta kaldı. Bizim dünyamızda yapılmış hatalar o dünyada yapılmadı. Oysa bakıldığında her hata yapan, her düşen kendinden daha büyük bir başarıya bir keşfe sebep olur.

İnsanoğlunun doğasında var düşmek hata yapmak keşke demek ama bu insanlar hata yapmıyorlar kusursuz olmaya çalışıyorlar ama ne kadar geride kaldıklarını fark etmiyorlar. Kusursuz olmaya, mükemmel olamaya çalışmak insanı yoruyor, yıpratıyor, yanıltıyor. Bu gördüğün insanlar düşmeden yürüyebileceklerini sanıyorlar, hata yapmadan kusursuz olduklarını düşünüyorlar ama asıl düşenin kendi olduklarını bilmiyorlar. Bizi büyüten de, güçlü kılan da pişmanlıklarımız ve kaybettiklerimiz. Biraz daha bak, onlarla olan ortak yanımızı göreceksin. Gözlerine bak, amaçlarına bak, yaşama amaçlarına. Gözlerindeki o hırs, öfke, kin sanki insanoğlunun zaman, mekân değişmez gerçeği. Sanki evrensel bir mirası.

Genç adam:

- **Peki ya bu masa, o neyi temsil ediyor?**

Görevli:

- **Karşıda gördüğün masa ise rüya görenleri uykuda olanları yani uyutulanları temsil ediyor. Bizim dünyamızdaki hayatta olup bitenleri umursamayan, sadece kendini düşünen, bana dokunmayan yılan bin yaşasın diye kendini tabir eden insanlara benzetebilirsin. O dünyadakiler uykudalar gerçeklik algısı yok onların. Rüyadalar, gördükleri rüya onlara birileri tarafından veriliyor ve onlar bu rüyaların kendilerine ait olduğuna sanıyorlar. Başkaları tarafından onlara sunulan rüyalara, hülyalara inanıyorlar ve gerçeği, hakikati sorgulamayı bile çetrefilli bir iş**

olarak görüyorlar. Kolaya kaçıyorlar yani. Onlara sunulan neyse sorgulamadan baş sallıyorlar. Oysa hakikati bir güneş kadar açık düşünmek gerek, bulmak gerek, görmek gerek. Hem kolayı varken kim zoru seçer kim zorun sonundaki parlak yıldızı kolayın kandiline seçer. Hayal... Hayal kurmak güzeldir çünkü her bir gerçek, her bir zafer hayalle başlar. Ama hayalde yaşamak yani sorgulamadan görünüşe, tozpembe hayata inanmak ahmaklıktır. Uyumaktır, uyutulmaktır. Kaderini geleceğini, umutlarını başka insanların başka birilerinin eline bırakmaktır. Sorgulamalı insanoğlu, çaba göstermeli, duyduğu her sese, gördüğü her manzaraya inanmamalı kanmama-
lı.

Genç adam:

— Peki ya şuradaki masa neden bu halde, neden dağınık, harap halde?

Görevli:

— Gördüğün şu masa ise yıkımı ölümü temsil ediyor. Ahlak ve değerleri çiğnenmemiş bir toplum sadece hırs biraz da bilim ile geldiği hali gösteriyor. Dünyamızın -eğer şimdiki gibi ilerlerse- gelecekteki halini gösteriyor. Aslında bir önceki masa ile bir yönden benzerliği var. Gördüğün şu dünyadaki kişiler, insanları kendi yalanları ile uyutanlar, gözlerine perde indirenlerdir. Hakikatin ışığını kendi karanlıkları ile boğmak isteyenlerdir. Onların tek bir amacı vardır: O da güçtür. Güç ister, başarmak ister, zirvede olmak ister ama bunları kendi için kendi benliği için ister. İnsanlarmış, merhametmiş, adaletmiş, ahlakmış bu dünyadakilere geçmez. Güç neyse onlar oradadır, başkalarını ezerek gücün var olacağına inanırlar. Sözde dünya barışını, dünya düzenini sağlamaya çalışırlar, gerçekte ise geldiği hal ortada yerle yeksan olmuş bir insanlık. İnsanlık... Dağınıklığı, bitkinliği, düzensizliği, dinsizliği, adaletsizliği, açlığı, yıkımı, ölümü olan bir insanlık. Oysa baktığında çok farklı olabilirdi; daha önce hiç bir dünyanın evrenin elinde bulundurmadığı bilime, ilme, akla, teknolojiye sahip olan bir dünyanın, daha güzel bir sonu olabilirdi.

Genç adam, hâlâ gördüğü manzaranın ve kendisine anlatılanların etkisindeydi. Rüya mıydı gerçek miydi bilmiyordu. Tek bildiği, tek emin olduğu şey duyduğu gördüğü her şeyin ona yol göstermesiydi. Sanki anlatılan her dünya onu doğruya götürüyordu. Belki de yıllarca onun aklını kurcalayan soruların cevaplarıydı bunlar.

Görevli döndü ve biraz uzaktaki masayı işaret etti. Genç adam, görevlinin ona işaret ettiği masaya döndü ve baktı tuhaf oldu, sanki masada onu kendisine çeken bir şey vardı.

Görevli:

— **Oraya git. Aradığın soruların cevabı orada.**

Genç adam, başta pek anlam vermese de masaya doğru adım atmaya başladı, masada bir kişi vardı. Sanki ona yaklaşan kişiyi bekliyormuşçasına oturuyordu. Genç adam ise sanki bu kişiyi yıllarca tanıyormuş gibi hissetti. Baktı, baktı ama çıkaramadı.

Yaşlı adam:

— **Hoş geldin, gel otur, bu masanın boş olması seni biraz şaşırtabilir.**

Genç adam:

— **Kimsin sen? Sanki tanıyorum seni, sanki daha önce gördüm seni.**

Yaşlı adam:

— **Ben, ben... Ne kadar kolay insanların bu benliği öyle değil mi, zaten bütün bu savaşlar bu benliklerden çıkmadı mı, zaten kavgalar bu nedenle olmadı mı? Herkese binbir canlıya yeten bu**

dünya birkaç insanoğluna yetmedi. Gurur, hırs, nefret, öfke, bencilik, hükmetme duygusu, insanları yiyip bitirdi. İnsanlar durmuyor, doymuyor, vazgeçmiyor. Kimse ne istediğini bilmiyor, mutlu olmak istiyor ama bunun neye olduğunu bilmiyor, bir pusula arıyor, bir kılavuz arıyor. Hep bir arayış içinde oluyor. Ama onu bulamıyor. Mutlu olmak, insanlardan saygı görmek istiyor ama bunları tatmin olmakla karıştırıyor. Zafere giden yolda her şey mübah deyip bütün değerlerini, şerefini, haysiyetini çiğneyip iki paralık ediyor. Haksız olduğu halde kendini haklı görmeyi başarıyor. Düşüncesini paylaşmadığı insanla bir anını paylaşmak istemiyor. Hep kendi olsun istiyor, hep kendi, kendi benliği en iyisi olsun istiyor.

Ama ne yazık ki insanlar dünyanın varoluşundan beri aynı, değişmiyor; iyi ile kötünün savaşı, hak ile batıl savaşı hep devam ediyor. Bazılarının bir amacı oluyor, bazıları ise hayat rüzgârında esip gidiyor. Peki, senin savaşımlara, mücadelelere girecek bir hayalin bir amacın var mı ya da en azından yaşamak için bir sebebin var mı?

Genç adam:

- Ben... Ben bilmiyorum... Bilmiyorum. Ben diğerleri gibi değilim olamıyorum, farklıyım sanki ben. Yolumun ışığını arıyorum, pusulamı arıyorum. Yaşayacağım bir amaç arıyorum, eğer gel-diysen bu dünyaya, eğer nefes alıyorsam şu an bunun var mutlaka bir sebebi. Bilsem de bil-mesem de görmezden gelsem de gelmesem de var bir sebebi ama... Bilmiyorum. Bilmiyorum, niçin yaşadığımı bilmiyorum. Hatta bazen düşünüyorum beni diğer canlılardan ayıran ne, beni onlardan farklı kılan ne?

Yaşlı adam:

- Bizleri diğerlerinden ayıran ne biliyor musun, biz diğerlerinden farklı kılan bizi hem üstün hem en aşağılanmış kılan ne biliyor musun? İncamız bizi farklı kılan, bizi diğerlerinden ayıran bu. Neye inanıyorsan kime güveniyorsan gücünün de sınırı o kadar oluyor. Başaramayacağına, zor olacağına inanırsan yahut gönlün şaşar da batıla kayarsan yalana kanarsan işte o vakit gücünün sınırı da hududu da o kadar olur. Düşersin, yanılırsın, yolunu kaybedersin. O zaman zayıf-layan kalbine fitne girer, hırs, öfke. Yok, gözünü zafere diker ona inanır, gönlün hak için atarsa işte o vakit gücün durdurulmaz olur; o vakit sen diğerlerinden üstün ve farklı olursun, kalbin gerçek için hak için atar. O zaman attığın adım, aldığın nefes boşuna değildir. Kalbinde hırsa, öfkeye, kötülüğe yer yoktur.

Bırak izin ver şimal yıldızın parlasın, sana yol göstereyim. Bırak kendini hakikatin aydınlığına, ışığı-na, nuruna bırak. Bırak hakikat pusulan; kılavuzun olsun, sana yol göstereyim. Boşver onların ya-lan bir temeli bile olmayan dünyalarını, sakın seni yolundan çeldirmesin.

Eğer hâlâ merak ediyorsan. Bu gördüğün masa sensin, senin vicdanın, senin kendinle olan sava-şın; o nedenle tanıdık geldi sana, o nedenle kendisine çektir seni.

Meryem BAYRAMOVA

NUR'UN YOLU

Dünyaya geldi bir Nur
Karanlıklar döneminde
İndi ona bir yazı
Âlemlerin hacminde
Karanlıktakiler inanamadı ne olduğuna
Böyle bir yazının nasıl çıktığına
Karanlığın sonu geliyordu
Nur'un ışığı saçılıyordu
O ışık yendi karanlığı
Yeniden doğdu insanlar
Nur'un yolunda kalarak
Allah'ın adını anarak

Abdulkarım HAMMAMİ

Ey Peygamber! Biz seni bir şahit, bir müjdeleyici, bir uyarıcı; Allah'ın izniyle kendi yoluna çağıran bir davetçi ve aydınlatıcı bir kandil olarak gönderdik.

Ahzab 45-46

DARALAN VAKİTLER

Sen Filistin hokkaları doldur kanla
Şairler eğer ahın varken
Uzanırlarsa tomurcuklara güllere
Her biri kanlı bir ateş gibi korku
Bir azar bir şamar olsun

Filistin sen işine bak kar toprağını
Yoğur gazabını Yaradan'ın

...

Ve bak asıl ölen yaylalar villalar tok karınlar
Hissiz dudaklar gayretsiz kalpler
Asla değil kavruk çölde yatan kadavrular

...

Farz et körsün olabilir
El ele tut
Taş al ve at
Kâfiri bulur

...

Bir gün ister istemez
Karşısında olacaksın kaçıklarının

Dua et
O gün henüz mahşer olmasın

A. CAHİT ZARİFOĞLU

Dergi Kurulu

Ecrin Naz Serbest

Nisa Nur Altın

Ecrin Alkuşak

Meryem Karakaş

Şeyma Dinçer

Nida Öztürk

Nida Önder

Habibe Hacer Korkmaz

Danışman Öğretmen: VELİ İMER